

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982- 1983

Nr. 6

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

18 JANUARI 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	131
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	132
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	136
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	137
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	140
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	142
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	143
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	145
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	145
II. VRAAG WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	149
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	150

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 14
van 21 december 1982
van de heer R. DECLERCQ

Territoriale structuur — STDS Vlaamse Gewest

Wij vernemen dat er plannen bestaan om in het Vlaamse land :

1. de niet-permanente plaatsingsbureaus of zogezegde steunpunten waar de arbeidsbemiddelaar zitdag houdt, af te schaffen;
2. een aantal permanente plaatsingsbureaus af te schaffen en de opdracht hiervan toe te vertrouwen en te concentreren binnen één bepaald permanent plaatsingsbureau van de streek.

De voorgenomen afschaffing kadert in een herstructurering van de ambtsgebieden over het hele Vlaamse Land en gaat uit van het hoofdbestuur van de RVA in Brussel.

De voorgestelde herstructurering houdt heel wat nadelen in voor de werklozen die zich bij de uitvoering van het plan naar een andere gemeente moeten begeven voor hun inschrijving of bij elke werkaanbieding waarvoor zij uitgenodigd worden. Dat brengt mee dat werklozen zich heel wat verplaatsingen moeten getroosten wat niet altijd gemakkelijk gaat met het openbaar vervoer, dat extra kosten voor het budget van de werkloze en langere wachttijden bij de permanente plaatsingsbureaus worden veroorzaakt door deze voorgenomen regeling.

Antwoord

Mede als voorbereiding van de gebeurlijke oprichting van een Vlaamse Gemeenschapsdienst voor Arbeidsvoorziening, werd de studie van de aanpassing van de territoriale structuur van de Subregionale Tewelkstellingsdiensten aangevat door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

Het bestuur van de RVA heeft voorstellen uitgewerkt aansluitend op de studie „Hiërarchie van kernen”, (door het Instituut voor Sociaal-economische Geografie, Interfacultair Instituut voor Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, KUL en Universiteit van Luik, 31 december 1977) en andere belangrijke sociaal-economische indicatoren, zoals tewerkstelling en werkloosheid.

De voorstellen werden voorgelegd aan de Subregionale Tewelkstellingscomités.

In de huidige stand van zaken ligt de beslissingsbevoegdheid bij het beheerscomité van de RVA. Aan de vergaderingen van het Beheerscomité wordt deelgenomen door een afgevaardigde van de Vlaamse Executieve.

Vraag nr. 16
van 11 januari 1982
van de heer L. VANVELTHOVEN

Investeringen in het kader van de expansiewetgeving

Graag vernam ik, voor wat het jaar 1982 betreft.

1. Voor welk bedrag in het kader van de expansiewetgeving werd geïnvesteerd?
2. Voor welke bedragen per provincie werden geïnvesteerd?
3. Hoeveel arbeidsplaatsen per provincie hiermee gepaard gingen?
4. In welke sectoren vooral werd geïnvesteerd?
5. Welke de kost per arbeidsplaats per sector is?

Antwoord

Aan de verzameling van de door het geachte lid bedoelde gegevens wordt thans door de Administratie de laatste hand gelegd.

Zoals de vorige jaren zullen de bedoelde gegevens eind januari gepubliceerd worden.

Vraag nr. 17
van 11 januari 1983
van de heer W. SEEUWS

IWONL — Doctoraatsbeurzen

De doctoraatsbeurzen van het IWONL, die worden gefinancierd met een communautaire dotatie, zijn dit jaar volledig bevroren. Hierbij werd geen rekening gehouden met de indexatie, met het feit dat het meestal engagementen voor 3 jaar betreft en met de toevloed aan kandidaten door besparingen elders. Honderden afgestudeerden zullen daardoor geen beurs krijgen hoewel ze slaagden in een examen en bekwaam zijn. Als werklozen hebben ze geen recht om de doctoreren.

Deze bursalen (op 1 beperkte categorie na) en vooral de jongsten onder hen genieten de laagste vergoedingen die aan de universiteiten worden uitbetaald.

Het IWONL overweegt om deze bursalen zelf te doen inleveren tot max. 17% van hun beloofde beurs om zo nog een aantal beurzen te kunnen toekennen aan eerstejaars.

Een 45-tal gevorderde bursalen in 2e of 3e jaar zullen ondanks een positieve evaluatie, hun doctoraat moeten onderbreken en bij gebrek aan geld naar de werkloosheid worden verwezen. Deze beurzen laten nochtans de opleidingsfazen toe van de vorser in rijkswetenschappelijk ke instellingen, landbouw en industrie.

Vele huidige specialisten in micro-electronica, bideclinologie, of nieuwe materialen hebben hun loopbaan met zo'n IWONL beurs aangevangen.

Is deze politiek van werkloos maken van honderden Vlaamse vorsers niet in strijd met uw **DIRV-plan**ning. Of welk alternatief Vlaams beursstelsel is er door Minister Geens nu uitgewerkt voor de afgestudeerden 1983.

Antwoord

Aan het IWONL werd voor 1982 een toelage toegekend van 127 miljoen voor het toekennen van universitaire beurzen 3e cyclus. Aangezien het instituut met dit bedrag geen enkele aanvraag voor een eerste mandaat kon weerhouden, heeft het een bijkomende toelage van 21,6 miljoen gevraagd.

Ingevolge overleg in de plenaire zitting van VESOC op 12 november 1982, waarbij aan diverse aspecten van de DIRV-actie een bespreking werd gewijd, werd na ruggespraak met de vertegenwoordigers van de werknemersorganisaties voorgesteld de toelage voor het toekennen van universitaire beurzen 3e cyclus voor 1982 met 20 miljoen te verhogen.

De Vlaamse Executieve kende op 15 december 1982 daarbij aansluitend een bijkomend krediet van 20 miljoen F goed voor het vastleggen en ordonnanceren van uitgaven voorzien op artikel 44.01 onder Titel 1 — Lopende uitgaven in sector VI — Economische Zaken — Sectie 3 1, Subsidie aan het IWONL, van de Begroting van de Vlaamse Gemeenschap 1982.

Tevens werd beslist dat de Gemeenschapsminister van Cultuur, die ter zake bevoegd is, het hele mechanisme van dit beursstelsel zal onderzoeken in functie van de wetten van 8 en 9 augustus 1980 en dat ondertussen in de Raad van Beheer van het IWONL een vertegenwoordiger van de Vlaamse Executieve dient te worden opgenomen.

K. POMA VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

**Vraag nr. 193
(zitting 1981-1982)
van 2 september 1982
van de heer F. VERMEIREN**

BRT — Geweldscènes

Blijkens menigvuldige reacties zouden steeds meer mensen zich ergeren aan de stijgende geweldscènes die in allerlei TV-programma's uitgezonden worden.

Wat oorspronkelijk allicht bedoeld was om het sensationele te benadrukken wordt nu door velen beschouwd als een negatief voorbeeld voor de jeugd in het algemeen en als een aansporing tot delinquentie in het bijzonder.

In dit verband had ik van de geachte Minister willen vernemen :

1. of er al dan niet vooraf een BRT-programmaselectie wordt gedaan met betrekking tot de omstreden geweldscènes;
2. of er — in het bevestigende geval — reëel aan censuur wordt gedaan;
3. of het mogelijk zou zijn — zij het bij benadering — het percentage te kennen van uitgezonden programma's met geweldscènes;
4. of het niet wenselijk zou zijn desbetreffend meer preventief op te treden. Zo ja, met welke middelen.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag wou ik graag vooraf de volgende bedenking maken.

De programmamakers die belast zijn met de keuze van aankoopprogramma's en met de productie en realisatie van eigen programma's, inzonderheid de journalisten van het televisienieuws, zijn er zich doorgaans van bewust dat ze hun taak moeten uitvoeren met zin voor verantwoordelijkheid tegenover het publiek en met inzicht in de complexe problemen die programma's of journaalitems oproepen waarin geweldscènes voorkomen.

De televisie in het algemeen is echter — volgens de meeste onderzoekers — niet de enige factor die het geweld in de wereld in de hand zou werken: de gezinsomstandigheden, de persoonlijke aanleg van de kijker, de verruwing van het sociale leven, het agressieve gedrag van sommige herrieschoppers bv. bij sportgebeurtenissen, de uitbarstingen van allerlei soorten fanatisme in de wereld alsmede sociale misstanden spelen eveneens een rol. Dit zijn feitelijke gegevens die de TV in zekere mate moet weerspiegelen, wil ze geen irreëel en vervalst beeld van de hedendaagse maatschappij oproepen. Overigens zijn sommige onderzoekers van oordeel dat niet alle vormen van geweld een schadelijke invloed hebben, integendeel: ze zouden in enige mate de individuele agressiviteit sublimeren.

Is het dan al moeilijk bewijsbaar dat fictief geweld (in films en feuilletons) een negatieve invloed zou kunnen uitoefenen (volgens een recente studie van de Engelsman EY SENCK, „ Sex and Violence in the Mass Media” is het zelfs onbewijsbaar), dan blijkt zeker reeds uit wetenschappelijk onderzoek dat reëel geweld (actualiteitsbeelden) geenszins de delinkwentie zou beïnvloeden.

Voorzichtigheid is dus in elk geval geboden.

Op de precieze vragen kunnen dan wel volgende antwoorden gegeven worden :

1. In de nieuwsprogramma's wordt er met inachtneming van het juiste evenwicht en zin voor objectiviteit naar gestreefd de schokkendste beelden te weren, wanneer het binnenlandse of buitenlandse geweldscènes betreft.
Zo worden bijvoorbeeld de vele Eurovisiebeelden waarin vooral aandacht wordt besteed aan close-ups van slachtoffers van bv. bomaanslagen, door onze nieuwsredactie als niet-relevant beschouwd (deze beelden zijn dan echter soms wél te zien in buitenlandse journaals).

Aankoopproducties worden eveneens geselecteerd en geprogrammeerd rekening houdende met de publieksgroepen die op de dag en het uur van de uitzending naar de TV kijken. De BRT is van oordeel dat uit haar programmering alle programma's zijn geweerd waarin zinloos geweld wordt getoond, zelfs al zijn dergelijke programma's geregeld te zien in buitenlandse uitzendingen.

2. Het weglaten van beeldfragmenten heeft niets te maken met censuur, zelfs niet met auto-censuur: het is de normale bcroepstaak van de tv-journalist.

Aankoopproducties en onze eigen producties worden terdege beoordeeld, niet in het minst op het stuk van geweld. Programma's met onverantwoord(elijk) geweld worden integraal afgewezen in plaats van scènes te verminken.

Meteen is een antwoord gegeven op vraag 4 m.b.t. preventief optreden.

3. Gelet op de menigvuldige vormen en gradaties van geweld en op de onvermijdelijke subjectieve beoordeling van het genomeen, is het niet mogelijk precieze percentages van uitgezonden programma's met geweldscènes op te geven.

Omgekeerd kan wel worden medegedeeld dat bijvoorbeeld in augustus 1982 in het journaal ongeveer 150 beelden uit het Midden Oosten werden opgenomen; de gruwelijkste frekwenties werden uit het beeldenaanbod verwijderd, en bij benadering diende aldus twintig keer te worden „ingegrepen“.

4. Gelet op het voorgaande kan dus gesteld worden dat door de nieuwsdienst zelf in zekere mate preventief wordt opgetreden.

Het is echter zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, regels vast te leggen voor dergelijk optreden vermits geval per geval moet onderzocht worden, rekening houdend met de nieuwswaarden van het item.

Vraag nr. 204

(zitting 1981-1982)

van 29 augustus 1982

van de heer F. VERMEIREN

BRT — Reklame bij sportwedstrijden

Het is bekend dat bij sportwerdstrijden — inzonderheid wielervedstrijden — gretig gebruik wordt gemaakt van de media voor publicitaire doeleinden.

Nochtans wordt mij gesignaleerd als zouden bepaalde publiciteitsaankondigingen van bepaalde firma's of merken — het weze nu op borden of truien — meer „geduld“ worden dan andere.

In dit verband mocht ik van de geachte Minister vernemen.

1. Of er ter zake al dan niet een welbepaalde reglementering en of wetgeving bestaat?
2. Zo ja, acht de Minister het wenselijk een onderzoek in te stellen naar de eventuele gevoerde „goodwill“ ter zake?
3. Zo neen, zou het al dan niet wenselijk zijn, via reglementen deze toestanden in te dijken?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid bevestigen dat de BRT ernaar streeft in de mate van het mogelijke de richtlijnen van de Europese Unie inzake reclame bij sportmanifestaties toe te passen.

Deze richtlijnen zijn :

1. De reclameboodschappen mogen niet storend zijn voor de kwaliteit van de reportage. Dat is o.m. het geval als er meer dan één rij panelen in het cameraveld is aangebracht.
2. Er mogen zich geen reclamepanelen bevinden tussen de camera's en het actieveld.
3. De kleur van de reclamepanelen mag de kwaliteit van het beeld niet ongunstig beïnvloeden. Fluorescente kleuren en lichtreclames zijn verboden.
4. De reclameboodschappen moeten aangebracht zijn op vaste bestaande delen van het stadion. Bewegende reclame (vlaggen) is verboden.
5. De afmetingen van de panelen en de reclametekst moeten verenigbaar blijven met een behoorlijk beeld van het sportgebeuren.
6. Tijdens de tv-uitzendingen mogen geen reclameboodschappen worden meegedeeld via de geluidsinstallatie in het stadion.
7. De reclame mag niet in strijd zijn met de nationale bepalingen ter zake
8. De reclame moet gesteld zijn in de lettertekens van de taal (talen) van het land. Teksten of boodschappen in andere dan de taal (talen) van het land zijn verboden.
9. Reclame op kledij, uitrusting en speelveld zijn in principe verboden en worden enkel geduld als zulks ingeburgerd is in het desbetreffend sportgebeuren.

Op dit moment wordt vooraf getracht de situatie op de voetbalvelden aan te passen. Bij het begin van volgend seizoen zouden alle clubs in regel moeten zijn. Het seizoen '82-'83 wordt nog beschouwd als een overgangperiode waarbij de BRT als duldbare norm hanteert: één reclameband rondom het veld en twee rijen reclamebanden achter de doelen.

Inmiddels wordt een geldige reglementering uitgewerkt voor alle andere sporttakken. Het publiek zal voldoende voorgelicht worden als bepaalde sportwerdstrijden niet uitgezonden worden omdat de reclame overwoekerend wordt geacht.

Wat de vraag betreft of bepaalde firma's meer „geduld“ worden dan anderen, wil ik stellen dat het moeilijk is deze vraag te beantwoorden zonder concrete voorbeelden. Het spreekt vanzelf dat een bevoordeling ontoelaatbaar is.

Vraag nr. 20

van 19 november 1982

van de heer E. DESUTTER

Buitenlandse toeristische zendingen — Herkomst, verblijf en kosten

In het jaar 1981 zouden 380 buitenlandse journalisten en leden van televisieploegen ons land hebben bezocht met het oog op het maken van toeristische reportages.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. uit welk land zij afkomstig waren;
2. hoeveel dagen zij gemiddeld in ons land verbleven ;
3. hoe de kosten werden verdeeld tussen het Commissariaat-generaal voor Toerisme, Provinciale Diensten, Steden en Gemeenten, private sector;
4. in welke toeristische steden werd overnacht;
5. welke toeristische steden of streken werden bezocht.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1. Deze journalisten waren afkomstig uit de volgende landen :

— Frankrijk	— Italië
— Duitsland	— U.S.A.
— Nederland	— Japan
— Zweden	— Groot-Brittannië
— Denemarken	— Canada

De meeste journalisten kwamen uit de buurlanden en uit de Verenigde Staten.

2. De gemiddelde verblijfsduur in ons land was vier dagen.
3. De verdeling van de kosten is verschillend per geval naargelang van de voor elke bezoeker getroffen praktische schikkingen en overeenkomsten. De kosten worden gewoonlijk verdeeld over het Commissariaat-generaal voor Toerisme (aanreis, vervoer in België zelf, hotels, allerlei verblijfskosten, begeleiding), transportmaatschappijen (carriers), de toeristische diensten van steden en provincies (sommige maaltijden, gidsen ter plaatse) en bedrijven in de toeristische sector (meestal in de vorm van kortingen op de normale tarieven).
4. Overnacht werd er vooral in de volgende gemeenten: Brussel, Antwerpen, Oostende, Gent, Kortrijk, Luik, Namen, Durbuy, La Roche.
5. Vrijwel alle toeristische streken en plaatsen in ons land werden bezocht. Bij het samenstellen van de programma's wordt steeds getracht zo nauwkeurig mogelijk in te spelen op de interesse van de betrokken journalisten en tevens ook minder bekende plaatsen en attracties onder hun aandacht te brengen.

De meest bezochte plaatsen waren:

Brussel - Gent - Kortrijk - Brugge - Kuststreek (Oostende, Knokke, Heist, De Haan, Zeebrugge, Oostduinkerke, De Panne, Nieuwpoort) - Antwerpen - Luik - Oostkantons - Doornik - Ardennen - (Namen + kastelen, La Roche, Durbuy, Bouillon).

Vraag nr. 48 van 7 december 1982 van de heer J. VALKENIERS

BRT — Examen van regie-omroeper

Wij vernemen uit welingelichte bron dat bij de uitschrijving van examens bij de BRT voor de post van regie-omroeper, door vakbondsorganisaties een soort voorbereidend examen werd ingericht met het oog op die „echte” examens. Is dit gebruikelijk?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat wanneer de BRT examens uitschrijft, het om het even wie of welke vereniging ook vrij staat voorbereidende cursussen in te richten.

De BRT moet erover waken dat dergelijke voorbereidingen die trouwens niet uitsluitend door vakbondsorganisaties worden georganiseerd niet plaatsgrijpen in haar lokalen, dat geen lid van de examencommissie betrokken wordt bij deze proeven en dat de lijst van de ingeschreven kandidaten niet aan derden wordt meegedeeld.

Het examen voor regisseur-omroeper is nog volop aan de gang. Tot hiertoe kende het een normaal verloop.

Vraag nr. 55 van 16 december 1982 van de heer D. VERVAET

Nederlandse Cultuur — Personeelsleden hoger niveau

Het blijkt een gebruikelijke werkwijze geworden dat ambtenaren effectief hun functie vervullen in een andere dienst of bestuur dan waar zij statutair en volgens het personeelskader werden benoemd of bevorderd.

Graag ontving ik van de geachte Minister de lijst van de personeelsleden, niveau 1 vanaf rang 13 en hoger, sector Nederlandse Cultuur met aanduiding van enerzijds de respectieve besturen en diensten waartoe zij volgens de personeelsformatie behoren en de bevoegdheden die zij er geacht worden uit te oefenen, en anderzijds de besturen en diensten waar zij effectief dagelijks hun ambt vervullen.

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierbij de lijst te vinden van de ambtenaren van niveau 1 (vanaf rang 13 en hoger) van de sector Nederlandse Cultuur met aanduiding van de besturen en diensten waar zij werden benoemd, geaffecteerd en reffecteerd.

Er dient opgemerkt dat de organieke personeelsformatie op basis waarvan vermelde benoemingen of dienstaanwijzingen gebeurden intussen werd opgeheven en dat met ingang van 1 juli 1982 bedoelde personeelsleden betrekkingen bekleden die voorkomen in de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zoals zij werd vastgesteld bij KB van 29 juni 1982 (BS 30.6.1982).

Dit boek is te verkrijgen in de handel.

Ik heb onderwijl de Voorzitter van de Vlaamse Raad ter zake verzocht te overwegen om, ten behoeve van de leden van de Commissie Cultuur, door de Griffie van de Vlaamse Raad, een aantal exemplaren van dit werk te laten aankopen.

Vraag nr. 61
van 21 december 1982
van de heer W. KUIJPERS

Gedenktekens op begraafplaatsen — Bescherming

Het hoeft niet herhaald dat begraafplaatsen een deel zijn van ons cultuur-historisch patrimonium en dien-aangaande onze bijzondere bescherming genieten.

Omwille van het afsterven en vervreemden der familie dreigen vele begraafplaatsen omwille van hun persoonlijk of monumentale waarde verloren te gaan.

Bij wijze van voorbeeld wil ik de aandacht van de bevoegde Minister vestigen op het graf van de Vlaamse Volksdichter en zanger Petrus Florquin geboren in juni 1918 en overleden op 23 maart 1976. Op zijn begraafplaats (stedelijk kerkhof Leuven) richten het Arbeiderskoor „De Verenigde Werklieden” een gedenkteken op. Ingevolge hogervermelde redenen zou dit graf en gedenkteken totaal kunnen verdwijnen na 1.1.1983.

Meent de geachte Minister niet dat mede hierdoor het aandenken eveneens zal verloren gaan?

Mag ik van de Minister de beleidsmaatregelen ter zake vernemen?

Kunnen er geen onderrichtingen gegeven worden opdat men — net zoals de ere-perken voor de gesneuvelden — een speciaal deel van de begraafplaats zou voorbehouden aan dergelijk opzet?

Het spreekt vanzelf dat de nodige esthetische waarborgen ter zake (zoals die b.v. in Zwitserland en Zuid-Tirol gelden) zouden uitgevaardigd worden.

Mag ik tevens een concrete beschermingsmaatregel voor hoger vermeld voorbeeld vragen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat aan de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen opdracht wordt gegeven om binnen de geldende wetten en reglementering ter zake de mogelijkheid tot bescherming van dit monument te onderzoeken.

Ik wil hier evenwel aan toevoegen dat in het verleden reeds „gedenktekens” beschermd werden. Het „Gedenkteken van Lippens en De Bruyne” staande op de zeedijk te Blankenberge, moge daar een voorbeeld van zijn.

Vraag nr. 64
van 30 december 1982
van de heer J. CAUDRON

Ministerie van Nederlandse Cultuur — Muurplaatje

Ik dank de geachte Minister voor zijn uitvoerig en welwillend antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 34 van 26 november 1982.

Toch zou ik nog een verklaring willen voor het feit dat op 23 november jl., omstreeks 18.16 uur een taxichauffeur kwam aanbellen aan de ingang van het Ministerie van Cultuur, Koloniënstraat 31, voor een gesloten deur stond en dan ging kijken aan de ingang nr. 29 waar zijn blikken vielen op het muurplaatje, dat er volgens het antwoord van de geachte Minister niet te vinden is.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag verwijs ik het geachte lid vooraf naar mijn ongewijzigd standpunt ter zake verwoord in mijn antwoord op zijn vroegere vraag nr. 34.

Het geachte lid zal het mij bovendien wellicht geenszins kwalijk nemen dat ik echt geen verklaring kan geven voor het feit dat een taxichauffeur op 23 november jl.; ik citeer: „omstreeks 18.16 uur” (einde citaat) — op het nr. 29 van de Koloniënstraat zijn blikken laat vallen op een muurplaatje dat er niet is.

Er bevindt zich wel een belplaatje met de vermelding „Ministerie van Nederlandse Cultuur”, en dit is ongetwijfeld niet aan de aandacht van de taxichauffeur ontsnapt.

M. GALLE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 15
van 30 december 1982
van de heer J. MANGELSCHOTS

Wet van 8 december 1976 — Regeling pensioen van mandatarissen

Ingevolge art. 4 van de wet van 8 december 1976 tot regeling van het pensioen van sommige mandatarissen (burgemeesters, schepenen, voorzitters OCMW, enz.) ontstaat het recht op pensioen vanaf de leeftijd van 60 jaar en nadat rechthebbende gedurende een periode van minstens zestig maanden een bezoldigd mandaat heeft uitgeoefend.

De wet voorziet geen enkele regeling voor mandatarissen die minder dan zestig maanden hun mandaat uitoefenen en waarvoor ook pensioeninhoudingen worden toegepast.

Het komt mij onbillijk voor dat bedoelde mandatarissen voor deze inhoudingen (6,5 % en vanaf 1 mei 1982, 7% van de wedde) geen enkele vergoeding bekomen; zij de ingehouden bedragen dus volledig verliezen. Zulks lijkt ook totaal af te wijken van de principes van andere pensioenregelingen, zowel in de openbare als in de privé-sector.

Indien er geen recht op pensioen kan ontstaan, zouden bedoelde inhoudingen ofwel recht moeten geven op de uitkering van een rente ofwel dienen teruggestort aan de betrokken mandataris.

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij te willen mededelen welke maatregelen er kunnen genomen worden om aan dit probleem een oplossing te geven.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat alleen de heer P. Mainil, Staatssecretaris voor Pensioenen, die deel uitmaakt van de nationale regering, bevoegd is inzake pensioenwetgevingen.

**Vraag nr. 16
van 30 december 1982
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS**

Gemeenteraadsverkiezingen — Toepassing van de gemeentelijke belasting op de afgifte van administratieve documenten

Uw brief aan de provinciegouverneurs, d.d. 29 september 1982 nr. 136 ADB, en het antwoord van de heer Minister van Binnenlandse Zaken op mijn vraag nr 10 d.d. 26 oktober 1982 (Vragen en Antwoorden Kamer van Volksvertegenwoordigers nr. 4 d.d. 30 november 1982, blz. 203), naast elkaar leggend, kom ik tot de vrij eigenaardige vaststelling dat de personen die volmacht geven, om in hun plaats te gaan stemmen, de gemeentebelasting moeten betalen voor de bevestiging van hun verwantschap met de volmachtdrager op het volmachtformulier, terwijl aan de kandidaten een nationaliteitsbewijs kosteloos moet afgegeven worden, om hun democratisch recht van kandidaatstelling te vrijwaren “.

Hierbij rijst dan ook de vraag of alleen de kandidaatstelling een democratisch recht is.

Zou de geachte Minister mij enige toelichting willen verstrekken bij deze maatregel?

Antwoord

De verplichting om, bij de voordracht van de kandidaten bij de gemeenteraadsverkiezingen, voor ieder

van hen een attest te voegen waaruit hun hoedanigheid van Belg blijkt, was een nieuwe bijkomende voorwaarde, opgelegd vóór de jongste gemeenteraadsverkiezingen (wet van 9 juni 1982 tot wijziging van de gemeentekieswet).

Naar verluidt zou de Regering overwegen om de desbetreffende beschikkingen van de gemeentekieswet te vereenvoudigen zodat de bepalingen van de door het geachte lid geciteerde omzendbrief zonder voorwerp zouden worden,

**R. STEYAERT
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJSZORG**

**Vraag nr. 11
van 26 november 1982
van de heer A. DE BEUL**

Kabinet van de Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg — Samenstelling

Zou de geachte Minister mij volgende inlichtingen willen ter beschikking stellen:

1. het aantal kabinetsmedewerkers op haar kabinet (opdrachthouders inbegrepen), full-time en part-time personeel afzonderlijk en opgedeeld per niveau en per geslacht;
2. het aantal van de medewerkers gedetacheerd door de administratie;
3. beantwoordt de kabinetssamenstelling aan de reglementaire voorschriften op de samenstelling van de kabinetten van de Executieve of is er een overschrijding van het eigenlijk wettelijk toegestane aantal medewerkers; in dit laatste geval vernam ik graag het aantal kabinetsleden in overtal;
4. de personeelsuitgaven voor het kabinet ten laste van uw begroting.
5. Culturele cel :
 - a. aantal medewerkers opgedeeld naar niveau en geslacht;
 - b. personeelsuitgaven voor deze cel;
 - c. preciese taakomschrijving.

Antwoord

1. Stafleden.

	Totaal	Mannen	Vrouwen	Verbonden aan administratie	Zonder band met administratie	Part-time
	7	5	2	6	1	0
Medewerkers						
	Totaal	Mannen	Vrouwen	Verbonden aan administratie	Zonder band met administratie	Part-time
Niveau 1	4	4	0	4	0	0
Niveau 2	15	11	4	11	4	0
Niveau 3	7	1	6	7	0	0
Niveau 4	4	3	1	4	0	0
Samen :	30	19	11	26	4	0

Telefonisten	3	0	3	3	0	0
Onderhoudspersoneel	3		3		3	
Schoonmaaksters	4		4		4	3

2. Antwoord op dit punt werd opgenomen onder 1.
3. Overeenkomstig het art. 2 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 maart 1982, houdende bepaling van de samenstelling en de werking van de Kabinetten van de Gemeenschapsministers, bestaat het Kabinet van een Gemeenschapsminister uit 7 stafleden en 30 uitvoerende personeelsleden, de telefonisten, werklieden, schoonmaaksters en **conciërge** niet ingebrepen.
4. De diensten van Nederlandse Cultuur bevestigden mij tot 30 september 1982 in totaal 15.477.648 F te hebben uit- of terugbetaald aan personeelslasten. Ik neem mij voor om deze diensten te vragen het geachte lid, nadat alle personeelslasten over 1982 zullen betaald zijn, een volledig antwoord te geven op deze vraag.
5. Cel cultuur
 - a. Stafleden

	Totaal	Mannen	Vrouwen	Verbonden aan administratie	Zonder band met administratie	Part-time
	2	1	1	1	1	—
Medewerkers						
Niveau 1	1	1	1	1		
Niveau 2	1	1		1		
Niveau 3	2		2	2		
Niveau 4	—					
Onderhoudspersoneel	1	1			1	
Schoonmaaksters	1	1			1	1

- b. Personeelsuitgaven : zijn begrepen in het totaal bedrag onder nr. 4, daar de cel administratief één geheel uitmaakt met het Kabinet.
- c. Taakomschrijving :

Wat de Cultuurcel betreft verwijs ik het geachte lid naar de beslissing van 17 maart 1982 van de Vlaamse Executieve, in toepassing waarvan een cultuurcel werd opgericht bij het kabinet van de Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg en de taak van deze cel bestaat er in adviezen te verschaffen inzake culturele aangelegenheden.

**Vraag nr. 12
van 26 november 1982
van de heer A. DE BEUL**

Brochure „Een Regering voor de Vlamingen” — Initiatief Vlaamse regering

De brochure „Een Regering voor de Vlamingen” is ongetwijfeld een lovenswaardig initiatief van de Vlaamse regering om het publiek vertrouwd te maken met de samenstelling en de werking van de Executieve en de Vlaamse Instellingen.

Voorzitter Geens schrijft zelfs in de inleiding tot dit boekje „Als politiek de mooiste vorm van dienstver-

lening is, mogen we dit communicatie-initiatief als verdienstelijk bestempelen ! En als de Vlaamse Regering een lang leven van 4 legislatuurjaren beschoren is, mogen we deze investering tot kennisoverdracht als winst inschrijven”.

Volgens mij is het belangrijk in het proces van kennisoverdracht dat volledige informatie wordt meege-deeld. Mag ik van de geachte Minister van gezin en welzijnszorg vernemen waarom het bestaan en de samenstelling van de Culturele Cel die werkzaam is in de schoot van haar kabinet niet in de brochure wordt vermeld. Schuwt deze cel soms het daglicht of mag de Vlaamse bevolking niet weten dat er anno 1982 nog dergelijke dingen bestaan.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat de brochure „Een Regering voor de Vlamingen ” werd voorbereid door een werkgroep van de Executieve, samengesteld uit de respectievelijke persattaché's van de Gemeenschapsministers.

Omdat deze brochure op een vrij ruim publiek werd gericht en om elke verwarring te vermijden vooral met het eigenlijk kabinet Cultuur werd beslist hierin de Cultuurcel niet op te nemen.

Dat het nochtans niet de bedoeling was het bestaan van deze Cultuurcel geheim te houden moge blijken uit de beslissing tot oprichting ervan door de Vlaamse Executieve en bovendien uit de publikatie in de brochure „ Samenstelling Ministeriële Kabinetten ” uitgegeven door het Kabinet van de Eerste Minister en verspreid door Inbel.

Vraag nr. 14
van 7 december 1982
van de heer D. VERVAET

Semi-internaten voor lichtmentaal gehandicapten — Prijsverhoging

Geruchten doen de ronde dat de semi-internaten voor licht mentaal gehandicapten op het vlak van BLO en BUSO zullen worden afgeschaft, of althans de prijs voor het verblijf in deze internaten gevoelig zal worden opgetrokken.

Kan de geachte Minister, mij antwoorden op volgende vragen.

1. Wordt de opheffing van de semi-internaten voor licht-mentaal gehandicapten BLO en BUSO besproken op zijn departement?
2. Is er sprake van een gevoelige prijsverhoging voor verblijf in deze semi-internaten ?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de opheffing van de bestaande semi-internaten, erkend door het Fonds 8 1 momenteel niet overwogen wordt. Door de maatregelen getroffen door de Minister van Nationale Opvoeding inzake de subsidiëring van het paramedisch personeel is echter opnieuw duidelijk geworden dat overleg inzake de doelstelling van het Buitengewoon Onderwijs en het Fonds voor Medische, Sociale en Pedagogische Zorg voor gehandicapten en het Rijksfonds voor Sociale Reclassering noodzakelijk is. Om de ambulante begeleiding van gehandicapte jongeren te verzekeren heb ik de betrokken administraties bijeengeroepen om een gecoördineerd optreden inzake gehandicaptenbeleid te bereiken, en ook om te vermijden dat los van elkaar staande besparingsmaatregelen in feite de gehandicaptenzorg in het gedrang zouden brengen. Vanuit deze coördinatie zal de rol van de semi-internaten bekeken worden. Intussen kan ik het geachte lid wel mededelen dat de beleidsprioriteit bestaat in de uitbouw van voorzieningen voor matig en zwaar mentaal gehandicapten, in 't bijzonder volwassenen.

De budgettaire situatie van het Fonds 81 brengt inderdaad mede dat het persoonlijk aandeel voor het gebruik van deze semi-internaten wellicht zal verhoogd worden. Ik wacht op het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor minder-valide personen om een definitieve beslissing te nemen.

Vraag nr. 16
van 30 december 1982
van de heer J. VALKENIERS

Ronse — Taalfaciliteiten

U sprak de wens uit te Ronse dat de taalfaciliteiten er zouden worden afgeschaft. Dit verheugde heel wat Vlaamse Ronsenaars.

Hoe ziet u uw wens echter in vervulling gaan en op welke wijze zal u vanuit uw ambt als Gemeenschapsminister daaraan meehelpen en werken ?

Antwoord

Het geachte lid verwijst zonder twijfel naar de 1 1-juli toespraak die ik vorig jaar te Ronse heb gehouden.

Zonder hierop uitdrukkelijk verder in te gaan, heb ik in mijn toespraak aldaar het speciale statuut van de stad vermeld en uiting gegeven aan mijn sterke voorkeur om juist omwille van dit bijzonder karakter de 1 1-juli viering in Ronse bij te wonen.

Ik belichtte in hoofdzaak twee thema's, telkens gekoppeld aan een kritische analyse van de huidige stand van de staatshervorming, respectievelijk „ levenskracht ” en „ staatszin ”.

Levenskracht of dynamisme tegenover de economische crisis en een nieuwe, eigentijdse staatszin om de ingezette staatshervorming en autonome Vlaamse koers op een verantwoorde wijze te voltooien en tegemoet te komen aan de hoge verwachtingen van de Vlamingen ter zake.

In mijn feestrede sloot ik onder andere geen enkele toekomstige evolutie uit die verder gestalte zou geven aan dit rechtmatig streven van de Vlaamse Gemeenschap in het algemeen en die van Ronse in het bijzonder.

Het is vooral deze passus die naar mijn mening perscommentaren heeft ontlokt waarin een verband gezocht werd met de faciliteiten te Ronse en die het geachte lid blijkbaar getroffen hebben.

Naar mijn oordeel is het overigens de taak van élk lid van de Vlaamse Executieve om in de schoot van de sedert december 1981 voor het eerst autonome Vlaamse Regering te ijveren voor een verdere, versterkte uitbouw van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 17
van 30 december 1982
van de heer J. VALKENIERS

PMG-centra — Voorlopige erkenning

Naar ik verneem werden in de voorbije maanden verschillende PMG's voorlopig erkend.

Voor zover ik weet is in het **KB** ter zake geen voorlopige erkenning voorzien. Dient deze voorlopige erkenning dan niet eerder als definitief te worden beschouwd?

Antwoord

Zoals het geachte lid terecht noteert werden op datum van 2 december 1982 vijf PMG-centra erkend die in orde waren met de desbetreffende reglementering. Tegelijkertijd werd aan de administratie de opdracht gegeven geen nieuwe initiatieven aan te moedigen.

De erkenningen die werden verleend zijn voorlopig. Deze terminologie moet in de juiste context worden gezien. Het ligt in mijn bedoeling in deze sector de reglementering aan te passen aan de prioritaire noden en de budgettaire mogelijkheden. De voorlopige erkenning komt tegemoet aan de vraag van de centra, in die zin dat de toestand van rechtsonzekerheid wordt weggenomen en dat de geleverde inspanningen op vlak van inrichting en personeelsformatie worden gehonoreerd.

Het lijkt mij evident dat mogelijke wijzigingen in de criteria aanleiding kan geven tot een ander **erken-**nings- en subsidiëringsbeleid.

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
NATUURBEHOUD

Vraag nr. 31
van 22 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Buurtweg 38 te Lier — Ontoegankelijkheid

Te Lier is buurtweg 38, die toegang verleent tot eigendommen, sinds vele jaren voor alle verkeer afgesloten. De eigenaars zijn hierdoor verplicht een privé-weg te gebruiken om hun eigendom te bereiken. Tusschenkomsten bij de stad Lier en het provinciebestuur bleven tot op heden zonder enig succes.

Kan de geachte Minister mij zeggen:

1. of het toegelaten is een buurtweg af te schaffen waardoor de eigenaars van de achterliggende gronden genoopt worden gebruik te maken van een privé-weg;
2. wat de eigenaars van de achterliggende gronden moeten doen wanneer hun ook nog de privé-weg wordt ontzegd ;
3. wat de uitslag van het onderzoek is dat hij zal instellen bij de stad Lier en de provinciale diensten voor wat betreft het gemeld feit en het uitblijven van een oplossing?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag moet ik het geachte lid mededelen dat de materie der buurtwegen tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister bevoegd voor de ondergeschikte besturen, de heer Marc Galle. Uw vraag wordt dan ook aan zijn Kabinet overgemaakt.

Vraag nr. 32
van 22 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

BPA — Aan wijzigingen en bepalingen van het gewestplan

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen ?

1. In welke omstandigheden kan een Bijzonder Plan van Aanleg afwijken van de bepalingen en aanwijzingen van het gewestplan van het gebied waarin het Bijzonder Plan van Aanleg zich bevindt?
2. Is het mogelijk dat een BPA een op het gewestplan aangegeven ontginningszone kan uitbreiden tot in een aangrenzende zone, op het gewestplan aangegeven als landschappelijk waardevolle landbouwzone ?
3. Hoeveel gevallen zijn er in Vlaanderen bekend waarbij een BPA afwijkt van het gewestplan ? Om welke gevallen gaat het? Wat is de motivering in de desbetreffende gevallen ?
4. Kan vergunning worden verleend door de aanleg van nutsvoorzieningen voor privégebruik (een tennisveld b.v.) op een perceel, aangrenzend bij een hoeve die niet meer voor bedrijfsdoeleinden wordt gebruikt, gelegen in een op het gewestplan aangegeven landschappelijk waardevol landbouwgebied ?

Antwoord

1. Het 4de lid van art. 16 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, bepaalt o.m. dat een bijzonder plan van aanleg zich richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan, deze bepalingen kan aanvullen en er desnoods van afwijken. De wet bepaalt geen verdere modaliteiten betreffende deze afwijking. Behoudens het arrest Peeters te Waver, welke betrekking heeft op een bijzonder plan van aanleg dat afwijkt van een algemeen plan van aanleg, bestaat, voor zover bekend, geen rechtspraak in deze aangelegenheid. Dit betekent dat het gaat om een feitenkwestie en dat elk geval afzonderlijk dient onderzocht.
2. Vermits het over een feitenkwestie gaat, moet elk geval afzonderlijk worden onderzocht. Bij ontstentenis van gegevens van stedenbouwkundige, planologische en administratieve aard betreffende het betrokken geval, is het niet mogelijk hierover uitspraak te doen.
3. Het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening houdt geen statistieken bij van de BPA's die werden goedgekeurd na het vaststellen van het gewestplan en die ervan afwijken.
4. Ook hier gaat het om een feitenkwestie, zodat het geval afzonderlijk moet worden onderzocht. Bij ontstentenis van de noodzakelijke gegevens zoals het huidig gebruik van de gebouwen, de inplanting van de gebouwen, het karakter van de omgeving e.d., kan geen uitspraak worden gedaan.

Vraag nr. 33
van 30 december 1982
van de heer 0. MEYNTJENS

Rijk of de Gemeente — Debiteur inzake vergoeding wegens planschade

Volgens Art. 37 van de Wet van 29 maart 1962 betreffende de organisatie an de ruimtelijke ordening, zijn het Rijk of de gemeente debiteur van de vergoedingen wegens planschade.

De Vlaamse gewestplannen werden alle door het Rijk vastgelegd.

1. a. Blijft het Rijk bij de uitvoering van deze gewestplannen debiteur voor de vergoedingen wegens planschade ?
 b. Kan het Vlaamse Gewest zich als debiteur ter zake beschouwen? Zo ja, op welke rechtsgrond?
2. Kan de geachte Minister mij mededelen hoeveel procedures er in het Vlaamse Gewest aanhangig zijn met betrekking tot deze gewestplannen, inzonderheid wat betreft woonplaats eisen, ligging van percelen, oppervlakte van percelen en gevraagde vergoedingen ?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden:

1. De zaak betreffende de rechtsopvolging in deze materie is nog geen uitgemaakte zaak; de standpunten hieromtrent zijn verdeeld.
2. Betreffende deze aangelegenheid worden geen statistieken bijgehouden. Aan het Bestuur van de Stedebouw wordt de informatie gevraagd.

Vraag nr. 34
van 30 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Varkenswekerij te Wichelen — Exploitatievergunning

Er bereikt mij een bericht dat te Wichelen een semi-industriële varkenswekerij sedert meer dan anderhalf jaar zonder exploitatievergunning wordt uitgebaut.

Volgens mijn informatiebron heeft het College van Burgemeester en Schepenen alsmede Stedebouw de kwestieuze vergunning geweigerd omdat de inplanting plaatsvindt in een landelijk woongebied.

Artikel 10 van het koninklijk besluit van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (BS 10.2.1973) voorziet dat in het landelijk gebied enkel de handelingen en werken worden toegestaan welke noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming.

Kan de geachte Minister mij zeggen:

1. wie dit dossier thans in behandeling heeft;

2. waarom getalmd wordt om de wetgeving toe te passen ;
3. welke maatregelen hij zal nemen om de wetgeving ter zake te laten eerbiedigen?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

1. Momenteel is een beroep in toepassing van art. 55 van de wet betreffende de stedebouw en de ruimtelijke ordening, in onderzoek.
2. Het betreft een vrij complexe aangelegenheid, waarvoor het onderzoek verschillende bij komende gegevens vergt.
3. Eens alle gegevens bekend zijn om met kennis van zaken te oordelen, zal een standpunt worden ingenomen.

Vraag nr. 35
van 30 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Hasselt — Bouwen van huizen zonder vergunning

Te Hasselt werden op een vrij duistere wijze 22 huizen zonder vergunning in een tijdspanne van 4 jaar gebouwd. Een aantal ervan zijn reeds voltooid terwijl de overige in de laatste fase van afwerking zijn. Het stadsbestuur zou voor deze bouwaanvraag nooit toelating hebben verleend omdat een en ander in de bouwaanvraag niet conform was met de BPA. Het eigenaardige van deze geschiedenis is het feit dat de bouwheer gedurende 4 jaar in zijn werkzaamheden niet zou verontrust geweest zijn. Deze vrij eigenaardige manier van handelen brengt thans met zich dat kopers van deze illegale huizen geen aanspraak kunnen maken op een bouwpremie.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. De Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw (BS 12.4.1962), Titel II, artikel 44, § 1 schrijft voor dat niemand mag bouwen zonder schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen. Hoe is het dan te verklaren dat een bouwheer niet minder dan 22 huizen kan optrekken in volle stad tijdens een periode van 4 jaar zonder evenwel verontrust te worden?
2. Aan deze situatie het gevolg zijn van een gebrek aan verantwoordelijkheidszin of angst om bepaalde belangen te schaden of personen in verlegenheid te brengen ?
3. Welk standpunt zal de geachte Minister innemen ten opzicht van de kopers die om een bouwpremie verzoeken ?
4. Welke maatregelen zullen of werden genomen tegen de in gebreke zijnde aannemer/architect of de verantwoordelijke ambtenaren belast met het toezicht die niet tijdig hebben ingegrepen ?

Antwoord

In antwoord op zijn bovengenoemde vraag, kan ik het geachte lid meedelen dat het overtredingsdossier waarvan sprake, reeds werd ingeleid op mijn Kabinet.

Dientengevolge werd het volledig dossier opgevoerd. Bij nota dd. 21 december 1982 liet het Hoofdbestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening mij weten het dossier in onderzoek te hebben en van zodra de resultaten hiervan gekend zijn een volledig verslag voor te leggen.

Voor zover mij bekend werd de aanvraag voor het bouwen van bedoelde woningen geweigerd bij koninklijk besluit d.d. 5 mei 1978.

Naderhand blijkt discussie ontstaan te zijn omtrent het al dan niet tijdig ontvangen van het betreffende koninklijk besluit, dit nadat de bouwheer het beroep in herinnering bracht.

Artikel 55 par. 2 van de Stedebouwwet voorziet in dit geval dat, zonder verdere formaliteiten, mag overgegaan worden tot het uitvoeren van de voorziene werken, mits de aanwijzingen van het ingediende dossier worden gevolgd, en mits rekening wordt gehouden met de wetten en verordeningen, met name de voorschriften van goedgekeurde plannen van aanleg en de bepalingen van goedgekeurde verkavelingen.

Blijkbaar werden de werken uitgevoerd, doch deze zouden niet conform zijn met het geldend Bijzonder Plan van Aanleg nr. 31. „Onze Lieve Vrouw der Armen”.

Vraag nr. 36
van 30 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Essen beek- Halle — Ontginningswerken

Te Essenbeek/Halle is alarm ontstaan naar aanleiding van ministeriële plannen om in een stuk akkerland in het Maasdal ontginningswerken toe te laten.

Een onderzoekcommissie van de Dienst Mijnwezen heeft na onderzoek Houtveld/Pijpaenshoek en een stuk akkerland in het Maasdal weerhouden als mogelijke zandwinningsplaatsen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Ligt het inderdaad in de bedoeling de voornoemde gebieden om te vormen in zandontginningsplaatsen?
2. In bevestigend geval, wordt rekening gehouden met het nabijgelegen vogelreservaat dat door ontginningswerken ernstig in zijn biotoop kan verstoord worden?

Antwoord

Gevolgend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord op de par-

lementaire vraag nr. 116 van 20 september 1982 van de heer Daan Vervaet, vraag welke handelt over dezelfde aangelegenheid.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 9
van 16 december 1982
van de heer W. VANRENTERGHEM

Isolatie met ureumformaldehyde

Naar verluidt bestaan er ernstige gevaren voor de gezondheid wanneer spouwmuren met ureumformaldehydeschuim worden ingespoten.

Bij dit veelgebruikt isolerend middel zou bij het verharden formaldehyde vrij komen, wat aanleiding zou geven tot misselijkheid, irritatie van keel en ogen, ademhalingsstoomissen, astma en allergieën.

Alhoewel de geachte heer Staatssecretaris in een recent antwoord op een vraag van het kamerlid Kelchtermans de klachten als miniem beschouwde, zou het gevaar — volgens het labo van toxicologie van de Rijksuniversiteit Gent — nochtans zeer reëel zijn.

Graag mocht ik van de geachte Minister desbetreffend vernemen.

1. Of — ongeacht het miniem aantal klachten — het isolerend materiaal „ureum-formaldehydeschuim” en de daaraan verbonden — ongeacht de bouwtrant — onvermijdelijke vrij koming van formaldehyde nefaste gevolgen heeft of kan hebben voor de mens?
2. Hoeveel woningen en of openbare gebouwen momenteel met ureum-formaldehyde geïsoleerd zijn?
3. Op welke basis het Nationaal Instituut voor de Huisvesting aan bepaalde firma's erkenningen aflevert voor isolatieinsputtingen met het zgn. „UF-schuim”?
4. Wordt in dit geval een na-controle uitgeoefend door het departement van Volksgezondheid?
 Zo ja, welke zijn de resultaten?
 Zo neen, waarom niet?

Antwoord

Ik heb de eer het geacht lid de volgende inlichtingen te verstrekken in verband met punt 2 en 3 van zijn vraag.

Punt 2

Het injekteren van UF-schuim in spouwmuren is een isolatietechniek die op relatief grote schaal wordt toegepast in België. Voor wat betreft het aantal woningen dat tot op heden geïsoleerd werd met UF-schuim zijn echter geen gegevens beschikbaar. Men kan evenwel het aantal woningen dat tegenwoordig jaarlijks geïsoleerd wordt met UF-schuim schatten op een 1.500 tot 2.000.

Punt 3

Het Nationaal Instituut voor de Huisvesting levert technische goedkeuringen af voor isolatieproducten voor spouwmuren in het kader van de procedure ingesteld door het „ministerieel besluit van 18 juli 1970 tot oprichting van de technische goedkeuring” (Belgisch Staatsblad van 11 augustus 1970).

Deze procedure houdt een diepgaand onderzoek in van het produkt en de uitrusting nodig voor het injecteren, en de publikatie van deze informatie onder de vorm van een dokument die de „technische goedkeuring ATG” uitmaakt.

Dit onderzoek heeft betrekking op:

- het verifiëren van bepaalde karakteristieken van het materiaal zoals de isolerende eigenschappen, volumieke massa, de waterabsorptie, de krimp, de reactie bij brand en de gel-time;
- een analyse van het aanbrengen van het produkt (o.a. afstand en diameter van de inspuitoeningen, injectieduur, temperatuur van de mengsels, verhoudingen van de mengsels, materiaal, . . .).

In het kader van de technische goedkeuring worden voorwaarden vastgelegd in verband met het te injecteren produkt, in verband met de modaliteiten van de uitvoering en in verband met de gebouwen waar het inspuiten mag uitgevoerd worden.

De doorlopende goedkeuring voor spouwmuurisolatie impliceert een periodieke controle op de werf van het produkt en de uitrusting alsook het verifiëren van de voorwaarden opgelegd door de technische goedkeuring.

Tijdens deze controlebezoeken worden monsters genomen en onderzocht in het laboratorium ten einde de constante kwaliteit van het goedgekeurd produkt te verifiëren.

Dergelijk onderzoek heeft derhalve betrekking op de bouwtechnische aanwending en de isolatiekwaliteit.

R. DE WULF GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZOND- HEIDSBELEID

**Vraag nr. 10
van 16 december 1982
van de heer 1. VAN BELLE**

Sint- Vincentiuskliniek te Deinze — Aanvullend complex

Uit vernomen inlichtingen en een reeds kenbaar gemaakte bouwtoelating blijkt dat er aan de bestaande Sint-Vincentiuskliniek te Deinze een aanvullend complex zou worden opgericht.

Het zou om geen uitbreiding gaan, doch enkel om een nieuwbouw van de hospitalisatiediensten met behoud van een gelijk aantal bedden.

Kan ik van de geachte Minister vernemen:

1. of deze inlichtingen aan de werkelijkheid beantwoorden ;
2. welke kostprijs dit project zou bedragen;
3. of er garanties ter financiering voorhanden zijn?

Antwoord

1. Deze inlichtingen beantwoorden aan de werkelijkheid :

Op 5 februari 1980 is het principieel akkoord door Staatssecretaris D. Coens verleend voor:

- 1° het oprichten van een nieuwe vleugel voor de hospitalisatiediensten (55 „C” en 45 „D” bedden), de operatieafdeling, de sterilisatie, de RX, de spoedgevallen, de archieven, de berging, de technische lokalen en de personeelsvoorzieningen;
- 2° de herstructurering door vernieuwingswerken van de bestaande kliniek waarin hoofdzakelijk worden ondergebracht: de 30 „E” en de 20 „M” bedden het verloskwartier, alsook de andere functionele diensten, zoals o.m. de apotheek, het labo, de high-care, enz.

De bestaande capaciteit van 150 bedden wordt niet gewijzigd.

2. Kostprijs

Ingevolge de bepalingen van het MB van 24 september 1978 wordt de maximum subsidieerbare kostprijs vastgesteld, voor de uitbreidingswerken, op 142.642.500 F, waarde 1.1.78, BTW en algemene onkosten inbegrepen. De huidige waarde van dit bedrag is 188.300.000 F.

De kostprijs der ruwbouwwerken wordt geraamd op 76.809.705 F, zonder BTW.

Voor de verbouwingswerken komen de effectieve aanbestedingsbedragen in aanmerking voor subsidiëring, voorzover deze werken de noodzakelijke behoeften dekken en de kostprijs ervan overeenstemt met de vooraf goedgekeurde ramingbedragen.

De voorlopige raming hiervoor beloopt 115.000.000 F, BTW en algemene onkosten inbegrepen.

3. De financiering van dit project is afhankelijk van de ter beschikking zijnde kredieten.

**Vraag nr. 11
van 16 december 1982
van de heer J. VALKENIERS**

Competitief fietscrossen en wielrennen — Schadelijke gevolgen

Volgens SPORTA dreigt competitief fietscrossen en wielrennen voor kinderen schade toe te brengen aan de eigen fysiologische en psychische constitutie van het kind.

Worden deze wedstrijden dus niet best verboden, ook op private terreinen?

Antwoord

De deelneming van kinderen beneden 15 jaar aan wielervedstrijden die geheel of gedeeltelijk op de

openbare weg worden gehouden, is verboden op grond van artikel 10 van het koninklijk besluit van 21 augustus 1967 tot reglementering van wielervedstrijden en tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 april 1954, houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer. (Staatsblad 3 oktober 1967).

De deelneming van kinderen beneden 15 jaar aan wielervedstrijden die op een niet-openbaar terrein worden georganiseerd, valt onder artikel 6 van de Arbeidswet van 16 maart 1971, dat als volgt luidt : „ Het is verboden kinderen beneden 14 jaar of die nog schoolplichtig zijn, arbeid te doen verrichten of enige werkzaamheid buiten het kader van hun opvoeding en vorming te doen uitvoeren ”.

Ik acht het met het oog op de Volksgezondheid niet wenselijk dat minder dan vijftienjarigen aan wielervedstrijden kunnen deelnemen en neem me dan ook niet voor bedoelde leeftijdsgrens te wijzigen. Gelet op de hierboven aangehaalde bepaling zou overigens een gezamenlijk ministerieel initiatief in dat opzicht nodig zijn. Besprekingen die vroeger in dat verband zijn aangevat, hebben uitgewezen dat een meerderheid tegen het verlagen van de leeftijdsgrens voor deelneming aan wielervedstrijden gekant is.

De karakteriële en affectieve ontvankelijkheid van de kinderen maakt hen uitermate vatbaar wat betreft de voorspiegelingen — en de ontgoochelingen — die een vroegtijdig zich toeleggen op de wielervedstrijden tot gevolg kan hebben. De aanwezigheid van toeschouwers, de pers, de radio, de televisie, de reclame, dit alles kan niet bevorderlijk zijn voor een evenwichtige ontplooiing van hun persoonlijkheid. Het is dan ook niet ondenkbaar dat de motivering om hun studies voort te zetten en om een beroep aan te leren, hieronder zal lijden.

Vraag nr. 12
van 16 december 1982
van de heer E. COPPENS

Dringende geneeskundige zorgen — Bevoegdheid

Inzake de dringende geneeskundige hulpverlening stel ik vast:

1. Dat in antwoord op een vraag van de heer Kuypers (Vraag 83bis Kamer — Vragen en antwoorden — 3/8/1982 p. 2258) aangaande de oproepen voor dringende geneeskundige hulpverlening uitgaande vanop en vanwege inwoners van de gemeente Zaventem de heer Aerts, Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu, meedeelde dat voor het grootste gedeelte van Zaventem de „ Cliniques universitaires Saint-Luc ” als dichtstbijgelegen ziekenhuis in aanmerking komt voor ontvangst van de slachtoffers. Op de tweede rang komt het P. Brien Ziekenhuis te Schaarbeek en slechts op de derde rang twee ziekenhuizen te Vilvoorde. De heer Staatssecretaris deelde daarenboven mee dat de „ Cliniques universitaires Saint-Luc ” wettelijk een unicommunautaire instelling is zodat het gebruik van het Nederlands niet kan verplicht gesteld worden ;

2. Dat in het ontwerp van begroting van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin voor het begrotingsjaar 1983 voor de dringende geneeskundige hulpverlening op de artikels 12.2 1, 4 1.2 1 en 74.01.01 respectievelijk 35,3, 9,9 en 6,4 miljoen frank voorzien zijn. Voor dringende geneeskundige hulpverlening voorziet het decreet van 30 juni 1982 houdende begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1982 op artikel 12.35.11 in een bedrag van slechts 50.000 F.

Naar mijn oordeel behoort de dringende geneeskundige hulpverlening tot de bevoegdheden van de Gemeenschappen en verbaas ik me bijgevolg, en over het feit dat de heer Aerts, Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu antwoordt op vragen die aangelegenheden betreffen die niet tot zijn bevoegdheid behoren, én over het feit dat in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor deze aangelegenheid slechts een zo laag bedrag ingeschreven werd.

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen :

1. Welke instantie op grond van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen volgens hem bevoegd is voor de dringende geneeskundige hulpverlening;
2. Wat hij denkt van de hoger onder punt 1 geschetste Zaventemse situatie;
3. Hoe groot het bedrag is dat hij voor 1983 in begroting denkt in te schrijven.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem het volgende meedelen:

1. De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft naar mijn oordeel de bevoegdheid inzake de dringende geneeskundige hulpverlening overgeheveld naar de Gemeenschappen.

De wet van 8 juli 1964 betreffende dringende geneeskundige hulpverlening definieert de dringende geneeskundige hulpverlening als volgt : „ het eenvormig oproepstelsel, de eerste verzorging ter plaatse (van de personen die zich op de openbare weg of in een openbare plaats bevinden en wier gezondheidstoestand, ingevolge ongeval of ziekte, onmiddellijk verzorging vereist), hun vervoer naar het ziekenhuis en hun opname in een verplegingsdienst ”.

Samengevat komt deze omschrijving er m.i. op neer dat dringende geneeskundige hulpverlening enerzijds zorgenverstrekking inhoudt buiten een verzorgingsinstelling en anderzijds een voorbereiding is van de in een verzorgingsinstelling te genieten zorgenverstrekking.

Op grond van artikel 5, §111 ° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de gemeenschappen bevoegd voor het : „ beleid betreffende de zorgenverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen, met uitzondering van . . . ” en moet men tot de conclusie komen dat deze aangelegenheid behoort tot de bevoegdheden van de gemeenschappen.

2. Wat betreft de Zaventemse situatie zoals geschetst in punt 1 van de vraag van het geachte lid ben ik van oordeel dat het hier een onduldbare toestand betreft waar zo snel mogelijk een einde moet aan gemaakt worden.

3. In antwoord op de derde vraag moet ik het geachte lid mededelen dat het in mijn bedoeling ligt om voor 1983 een hoger bedrag te voorzien in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Tot slot wens ik het geachte lid mee te delen dat ik mij andermaal zal wenden tot de heer Aerts, Staatssecretaris van Volksgezondheid en Leefmilieu, om hem er op te wijzen dat de dringende geneeskundige hulpverlening een gemeenschapsaangelegenheid is. Indien door bilateraal overleg niet snel een einde komt aan het gerezen bevoegdheidsgeschil zal ik niet nalaten gebruik te maken van de bestaande procedures tot regeling van bevoegdheidsconflicten.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 124
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Provinciale Instituten voor Hygiëne — Grondwatercontrole

De Provinciale Instituten voor Hygiëne doen gratis grondwatercontroles voor particulieren.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

1. a. Hoeveel controles uitgevoerd werden in 1977, 1978, 1979, 1980 en 1981 ?
 b. Graag deze cijfers opgesplitst per provincie?
2. Wat zijn de meest efficiënte en de meest gebruikte wijzen van monsternamen ?
3. Op welke wijze worden particulieren ingelicht over dit recht op gratis grondwatercontrole?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen, kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen :

1. a. De provinciale Instituten voor Hygiëne doen inderdaad gratis grondwatercontroles voor particulieren.
 Zo werden er tijdens de jaren 1977 tot 1981 respectievelijk 2368, 2255, 2007, 2387 en 2333 controles uitgevoerd.
- b. Opgesplitst per provincie geeft dit volgend beeld :

	1977	1978	1979	1980	1981	Totaal
West-Vlaanderen	504	525	412	516	416	2.373
Oost-Vlaanderen	688	669	647	732	870	3.606
Antwerpen	60	70	58	50	44	282
Limburg	559	486	424	705	579	2.753
Luik	130	112	114	58	95	509
Luxemburg	258	218	195	177	144	992
Namen	96	79	72	88	102	437
Henegouwen	73	96	85	61	83	398

NB Voor de provincies Antwerpen en Henegouwen, nog niet voorzien van een operationeel laboratorium, worden voorlopig op aanvraag van de betrokken Rijksgezondheidsinspecties gratis dergelijke ontleding uitgevoerd respectievelijk in het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie in Brussel of in de laboratoria van de aanpalende provincies.

2. De staalnamen gebeuren hoofdzakelijk door afgevaardigden van de Rijksgezondheidsinspecties en in bepaalde gevallen door het personeel van de laboratoria zelf.
 Teneinde de invloed van de aanwezige bacteriën aan de tapmond uit te schakelen wordt deze verhit, waarna het water in speciale bokalen wordt opgevangen.
3. Particulieren die van dit recht wensen te genieten kunnen alle inlichtingen daartoe bekomen bij het gemeentebestuur of bij de Rijksgezondheidsinspecties.

Vraag nr. 126
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Bosgebied „Het Moer” te Bornem — Storten van afbraakmateriaal

In „Het Nieuwsblad” van 9 oktober 1982 lees ik dat in het bosgebied „Het Moer” te Bornem een berg afbraakmateriaal werd ontdekt door een Gentse universiteitsprofessor. Deze afbraakmaterialen, die systematisch werden gedumpt, hebben volgens de eerste vaststellingen onherstelbare schade teweeggebracht aan dit bosgebied. Het gemeentebestuur scheen niet op de hoogte te zijn van deze natuurvermindering.

Uit deze gebeurtenis blijkt eens te meer dat het de hoogste tijd wordt het plaatselijk bestuur verantwoordelijk te stellen voor elke inbreuk die ons leefmilieu schaadt. Méér toezicht vanwege de plaatselijke politie wordt hoogdringend om zulke spijtige ontdekkingen te voorkomen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Sinds wanneer werd „Het Moer” als stortplaats voor afbraakmaterialen aangewend en over welke afbraakmaterialen gaat het hier?
2. Is de bevuiler gekend en bezit deze al of niet een exploitatievergunning in „Het Moer”?
3. Welke maatregelen worden genomen om de geleden schade zoveel mogelijk te beperken?
4. Wordt het niet de hoogste tijd dat de plaatselijke overheid verantwoordelijk wordt gesteld voor milieu-inbreuken wanneer laksheid en gebrek aan medewerking wordt bewezen ?
5. Als de medewerking van plaatselijke besturen blijft, spijts alle goede bedoeling van het Ministerie van Leefmilieu, zou het dan niet nuttig zijn ministeriële milieuagenten aan te stellen die de plicht krijgen toezicht te houden in hun werkingsgebied ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat na grondig onderzoek de hiernavolgende inlichtingen werden ingewonnen :

1. In 1973 werd door het Gemeentebestuur van de toenmalige gemeente Hingene, thans Bornem, schriftelijk toestemming gegeven aan de eigenaar om in het gebied „ Het Moer” bouwafval te storten.
De stortactiviteit geschiedt thans nog sporadisch.
2. Het is de eigenaar die de stortactiviteit uitoefende.
In het kader van de ARAB-wetgeving bezit hij een vergunning afgeleverd door het Gemeentebestuur van Hingene.
Het terrein is trouwens nagenoeg volgestort en terug beplant. Het is niet uitgesloten dat particulieren soms illegaal gestort hebben zij het in beperkte mate.
3. De dienst Leefmilieu van de Gemeente Bornem heeft contact opgenomen met de eigenaar en is tot een consensus gekomen, derwijze dat deze laatste de stortstrook volledig zal afdekken en een beplanting met jonge eiken zal uitvoeren.
Bovendien zal de voornoemde gemeentelijke dienst scherpe controle uitoefenen om enerzijds bij komende stortactiviteit te voorkomen en anderzijds de maatregelen genomen inzake afwatering na te volgen.
De Gemeente Bornem zal binnenkort een beschermingsvoorstel voor „ Het Moer” bij de bevoegde instanties indienen en vermeent te mogen rekenen op de samenwerking met de eigenaar.
De Gemeente heeft in eerste fase reeds een aantal herstelmaatregelen aan de eigenaar voor verder gevolg overgemaakt.
4. Het is evident dat op de plaatselijke overheid een zware verantwoordelijkheid rust inzake **milieu-inbreuken**.
Het is echter niet altijd mogelijk ter zake voldoende preventie aan de dag te leggen.
In dit geval kan het betrokken Gemeentebestuur zeker niet van gebrek aan medewerking beschuldigd worden gelet op de directe maatregelen vermeld onder 3.
5. Ik wil er het geachte lid op wijzen dat zelfs wanneer sommige plaatselijke besturen aanvankelijk onwillig waren om samen te werken, het mij gelukt is door middel van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en door toepassing van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en de daaraan verbonden uitvoeringsbesluiten, gepaste maatregelen te nemen om de hinderlijke aspecten van ons leefmilieu op bevredigende wijze weg te werken.
De toezichthoudende ambtenaren van OVAM, leveren op dit ogenblik reeds een efficiënt toezicht.
Van zodra naast OVAM, de pas opgerichte Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij die onlangs operationeel werd, daadwerkelijk controle-rend zal optreden, ben ik ervan overtuigd dat in het kader van onze budgettaire mogelijkheden alles in het werk is gesteld om voldoende controle

uit te voeren derwijze dat milieuhinder zo niet uitgeschakeld dan wel tot een minimum zal herleid worden.

Vraag nr. 18
van 6 december 1982
van de heer L. VANVELTHOVEN

Waterzuiveringsstations — Oorzaken van en verantwoordelijkheid inzake de ongeordende aanpak

In een Vlaamse krant vestigde de Gemeenschapsminister de aandacht op het feit dat de Vlaamse overlopen nog even stinkend vuil en biologisch dood zijn als tien jaar geleden ondanks een gigantische investering van 50 miljard frank in 80 huishoudelijke en 220 industriële waterzuiveringsstations.

Peperdure stations werken slechts op 2 tot 5% van hun capaciteit, omdat de collectoren, die het vervuilde water moeten aanvoeren, ontbreken. In het gebied dat door de 80 huishoudelijke stations bestreken wordt zou uiteindelijk slechts 25 % van het afvalwater in de reinigingsinstallaties terecht komen.

Naar aanleiding van deze verklaring, die erop neer komt dat in de voorbije tien jaar 50 miljard frank ondoelmatig en onverantwoord werden besteed inzake de bouw van waterzuiveringsstations, vernam ik graag :

1. Voor wat betreft elk huishoudelijk en industrieel waterzuiveringsstation, dat een benuttingsgraad onder de 25% kent:
 - a. de ligging
 - b. de benuttingsgraad
 - c. de totale kosten
 - d. door welke Minister en wanneer de vaste belofte van overheidssubsidies werd toegekend
 - e. de bouwfirma
 - f. de ontwerpers
2. welke de oorzaken zijn, volgens de Gemeenschapsminister, van een dergelijke onverantwoorde en ondoelmatige aanpak, die de gemeenschap 50 miljard kost;
3. Welke overheidsdiensten toegelaten hebben dat de ontwerpers veel te grootse projecten op stapel hebben gezet, ten gunste van het zakenleven;
4. Welke overheidsdiensten in gebreke bleven tijdig een planning op te zetten voor de aanvoer — collectoren ?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid, het volgende mededelen:

1. Wat zijn eerste vraag betreft heb ik de bevoegde diensten opdracht gegeven, de gevraagde inlichtingen te verzamelen. Zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik ze aan het geachte lid toezenden.
2. De grote oorzaak is uiteraard fragmentaire aanpak van het probleem van de afvalwaterzuivering. Reeds in de wet van 26 maart 1971, op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, was de oprichting voorzien van de

watet-zuiveringsmaatschappijen, die overeenkomstig artikel 10 van dezelfde wet dienen in te staan voor de programmatie en coördinatie van de infrastructuurwerken inzake afvalwaterzuivering.

Om redenen, die hier nu niet ter sprake komen, heeft de oprichting van deze waterzuiveringsmaatschappijen lange tijd op zich laten wachten, zodat het initiatief inzake waterzuivering uitsluitend berustte bij de ondergeschikte besturen, terwijl de nationale overheid alleen subsidiërend optrad.

3. De overgedimensioneerde installaties dateren uit de tijd dat de economische situatie zodanig was, dat men zowel op industrieel, demografisch als toeristisch gebied een grote, steeds in stijgende lijn verlopende, evolutie voorzag. Om dit beleid op korte termijn te kunnen ombuigen, heb ik dan ook initiatieven op diverse vlakken genomen, die moeten toelaten alle beschikbare gegevens inzake afvalwaterzuivering te inventariseren, om aldus de zuiveringsmaatschappijen toe te laten hun planning- en coördinatietaak op te nemen.
4. Zoals reeds aangestipt, behoort de planning wettelijk tot de taken van de waterzuiveringsmaatschappijen. In afwachting hiervan diende deze taak overgenomen te worden door de dienst Zuivering van Afvalwater van het Ministerie van Volksgezondheid. Deze dienst is echter onvoldoende uitgebouwd geworden om deze taak voor het gehele Vlaamse Gewest naar behoren te kunnen vervullen.

De verschillende provinciale technische diensten en tal van intercommunale verenigingen hebben daarom naar best vermogen in het verleden deze wettelijke opdracht op zich genomen. Ook deze diensten beschikken niet over voldoende middelen om ook taken van de waterzuiveringsmaatschappij te kunnen overnemen.

Vraag nr. 20
van 7 december 1982
van de heer D. VERVAET

Humbeek-(Grimbergen) — Storten van vliegass

In uw antwoord op mijn vraag van 20 september 1982 betreffende het storten van vliegass te Humbeek-Grimbergen vernam ik dat de toezichthoudende ambtenaren verscheidene terreinbezoeken hebben gedaan en dat de NV Zeekanaal werd aangemaand om, vóór 30 september 1982, de gestorte materialen te verwijderen. De NV Zeekanaal zou de nodige stappen ondernemen om het bedrijf Frychef de saneringswerken te laten uitvoeren.

Tot op heden is er nog geen wijziging in de toestand.

Graag vernam ik van de geachte Minister antwoord op volgende vragen.

1. Heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest reeds een procedure voor verwijdering ingezet?
2. Hoever staat het met deze procedure?

3. Hebben de verdere analyses van de genomen monsters reeds uitgewezen of er gevaar bestaat voor verontreiniging van het putwater in de buurt?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen, dat de toezichthoudende ambtenaar van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest op 6 oktober 11. persoonlijk contact heeft opgenomen met de NV Zeekanaal en de verwijdering geëist van de vliegassen.

Tijdens het inspectiebezoek dd. 14.10.1982 werd vastgesteld dat de vliegassen van het terrein was verwijderd. Wat betreft de analyseresultaten van de genomen monsters, kan ik het geachte lid mededelen dat uit het verslag van het SCK-Mol dd. 6.4.82 blijkt, dat de bemonsterde afvalstoffen behoren tot de industriële afvalstoffen, doch alleszins niet als gevaarlijke of giftige afvalstoffen kunnen gecatalogeerd worden.

Aldus kan ik het geachte lid mededelen dat er geen gevaar bestaat voor verontreiniging van het putwater in de buurt.

Vraag nr. 21
van 16 december 1982
van de heer 0. VAN DEN BROECK

Vlaamse Gewest — Fabriek voor „probleemafval”

In verband met het project tot oprichting van een fabriek voor probleemafval in Vlaanderen, zou ik graag van de geachte Minister een antwoord krijgen op volgende vragen.

1. Kent men reeds de plaats waar deze fabriek zal gevestigd worden?
2. Welk soort „probleemafval” denkt men hierin te verwerken?
3. Volgens welke methode zal deze verwerking gebeuren?
4. Gaat het hier om reeds beproefde of experimentele methodes?
5. Welke zijn de eventuele veiligheidsproblemen die een dergelijke verwerking met zich kunnen meebrengen en wat denkt men er aan te doen?
6. Worden de inwoners van de vestigingsplaats ten gevolge van het intern transport van deze stoffen, niet blootgesteld aan extra gevaar.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest een studie heeft opgemaakt betreffende de noodzaak van een verwijderingsinstallatie in Vlaanderen en een mogelijke fasering en kostprijs voorstelde.

Op dit ogenblik is iedereen het erover eens dat er zich in Vlaanderen een noodzaak voordoet om een installatie op te richten.

Aan de OVAM heb ik de opdracht gegeven de nodige initiatieven te nemen om te komen tot een gemengd initiatief.

In overleg met de privé-sector zullen de beleidsopties worden uitgestippeld die een antwoord op al de door u gestelde vragen inhouden.

Op dit ogenblik is het dan ook voorbarig om op de door u gestelde vragen een antwoord te verschaffen.

Vraag nr. 22
van 16 december 1982
van de heer F. GEYSELINGS

Mortsel — Toxisch afval

Volgens toxicoloog Prof. Dr. Heyndrickx van de Rijksuniversiteit te Gent bevindt zich te Mortsel (Luchthavenlaan) een drukkerij genaamd Quadri press die zeer toxisch afval in de lucht blaast.

Er zouden door dit feit reeds ziekteverschijnselen hebben voorgedaan bij kinderen die in de nabijgelegen school lessen volgen.

Volgens Prof. Dr. Heyndrickx zijn vooral de esters in drukinkten die gevaarlijk zijn maar bij dergelijke mengsels is het geheel van de afval gevaarlijker dan de som van de componenten. Volgens deze Toxicoloog is het onverantwoord zulke installaties in een bebouwde kom toe te laten.

Volgens „De Morgen”, die aan dit milieuprobleem uitvoerige ruchtbaarheid gaf, wijst Prof. Dr. Heyndrickx op de laksheid van de overheid wat de te treffen maatregelen betreft.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Heeft uw Ministerie al dan niet klachten ontvangen van privaat personen, locale en/of provinciale besturen nopens deze milieuhinder ?
2. In bevestigend geval, werd reeds overgegaan tot monsterneming en ontleding van de geloosde stoffen of van de verontreinigd geachte lucht zoals vastgelegd in de kaderwet van 14.1.1965 ?
3. Artikel 9 van deze kaderwet zegt dat bij het niet optreden van de burgemeester de bij artikel 6 van dezelfde wet aangewezen ambtenaren zelf maatregelen kunnen treffen.
Welke maatregelen zijn er inmiddels getroffen of welke zal hij treffen indien de analyses van de luchtmonsters de vaststellingen van de Gentse Toxicoloog bevestigen ?
4. Is het waar dat dit bedrijf over geen exploitatievergunning beschikt en zo ja, hoe kan zulks verklaard worden rekening houdend met de vele wetten en besluiten en de zgn. controle van de aangewezen ambtenaren ?

Antwoord

1. Ik kan het geachte lid mededelen dat door de directie Antwerpen-Zuid van de Technische Arbeidsinspectie van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid door de dienst Milieuhinder van

het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin klachten werden ontvangen.

Via de groene lijn werd een eerste klacht ontvangen van een privaat persoon op 23 november 1982.

2. Er werden luchtmonsters genomen en ontleed in het laboratorium van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie. Hieruit bleek dat een aantal pollutanten in licht verhoogde concentraties uitstegen boven een normale achtergrond.

Het waren vooral ethanol, aceton, styreen, trimethylbenzeen, naftaleen en bifenyl.

De waargenomen concentraties waren van die aard dat ze tot reukimpressies aanleiding gaven.

3. Er werden geen maatregelen genomen in toepassing van artikel 3 van de wet van 23 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging doch de hierna vermelde maatregelen werden genomen in toepassing van de reglementering betreffende de als gevaarlijk ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen.

Gezien de klachten inzake reukhinder als gegrond bevonden werden werd de exploitant verzocht onmiddellijk de nodige maatregelen te treffen om de aangeklaagde hinder te verhelpen en tevens een bijkomende vergunning aan te vragen voor de uitbreiding van zijn inrichting.

Gezien op 25 november 1982 deze maatregelen nog niet genomen waren en er ook nog geen vergunningsaanvraag ingediend was werd procesverbaal van overtreding opgesteld en werd de exploitant tevens aangemaand de pers niet meer te gebruiken in afwachting dat zij uitgerust is met een doeltreffende naverbrandingsinstallatie van de gassen en dampen afkomstig van de droogkamer van de pers.

Op 3 december 1982 besloot de heer Burgemeester van Mortsel, de pers te doen verzegelen door de politiediensten van Mortsel. Dit gebeurde op nog dezelfde dag.

4. De exploitant beschikt over drie vergunningen van de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van Antwerpen waarbij de exploitatie van verschillende drukmachines en een statische transformator toegelaten wordt. Er werd echter tot op heden geen vergunning afgeleverd voor de pers waarvan de exploitatie aanleiding gaf tot de aangeklaagde ongemakken.

Vraag nr. 23
van 9 december 1982
van de heer P. PEETERS

Inkomensgrenzen voor het bekomen van studiebeurzen- bedragen der studiebeurzen- verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië

Ik verneem dat de inkomensgrenzen voor het bekomen van studiebeurzen lager liggen in Vlaanderen dan in Wallonië.

Indien deze informatie juist is betekent dit een achteruitstelling van de Vlaamse jeugd inzake onderwijskansen. De onderwijsstatistieken wijzen trouwens uit dat het percentage van de Vlaamse jeugd dat hoger middelbaar onderwijs en hogere studies volgt lager is dan dat der Franstalige jongeren.

Kan de geachte Minister mij voor de verschillende studiebeurzen de inkomensgrenzen alsook het bedrag der studiebeurzen mededelen ?

Kan de Minister eveneens de verschillen met Wallonië mededelen daar deze inlichtingen noch door de nationale ministers van onderwijs noch door de Franstalige Gemeenschapsminister kunnen verstrekt worden ?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna de gevraagde gegevens te willen vinden betreffende de toegelaten maximumgrenzen en de bedragen van de studietoelagen, voor het school- en academiejaar 1982-1983, wat betreft de Nederlandstalige dienst voor studietoelagen.

1. Toegelaten maximumgrenzen

- a. voor het secundair onderwijs:
 - wanneer de kandidaat alleen leeft: 186.468 F.
 - wanneer het gezinshoofd 1 persoon ten laste heeft: 248.625 F.
 - wanneer het gezinshoofd 2 personen ten laste heeft: 326.319 F; dit laatste bedrag wordt voor elke bijkomende persoon ten laste telkens verhoogd met 93.234 F.
- b. voor het hoger onderwijs:
 - wanneer de kandidaat alleen leeft: 248.625 F
 - wanneer het gezinshoofd 1 persoon ten laste heeft: 331.500 F
 - wanneer het gezinshoofd 2 personen ten laste heeft: 435.093 F, dit laatste bedrag wordt voor elke bijkomende persoon ten laste telkens verhoogd met 124.312 F.

2. Bedragen van de studietoelagen

- a. voor het secundair onderwijs
 - voor de leerplichtige leerlingen van het eerste jaar een forfaitair bedrag van 1.315 F.
 - voor de rest van het lager secundair onderwijs een minimumbedrag van 3.300 F en een maximumbedrag van 40.500 F.
 - voor het hoger secundair onderwijs een minimumbedrag van 4.600 F en een maximumbedrag van 55.800 F.
- b. voor het hoger onderwijs:
 - voor de eerstejaars een minimumbedrag van 5.000 F en een maximumbedrag van 98.300 F.
 - voor de verderejaars een minimumbedrag van 5.000 F en een maximumbedrag van 111.400 F.

Wat betreft de laatste alinea van zijn vraag, kunnen de gevraagde inlichtingen nog niet worden verstrekt.

Ik zal aan mijn Collega van de Franse Gemeenschap de maximumgrenzen vragen alsook de bedragen van de studietoelagen die gehanteerd worden door de Franstalige Dienst voor Studietoelagen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAAG WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

J. LENSENS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 19 van 7 december 1982 van de heer L. VANVELTHOVEN

Collector voor nijverheidsafvalwater langs het Albertkanaal — Stand van zaken — Verantwoordelijkheid

Volgens een artikel in een Vlaamse krant zouden een 40-tal km van de collector, tussen Genk en Tessenderlo, definitief worden afgeschreven.

In het beste geval zou het 60 km-lange project Tessenderlo-Antwerpen slechts geschikt zijn om per dag 35.000 m³ brak water van Tessenderlo chemie, de Limburgse Vinylmaatschappij en Limburg Chemie rechtstreeks in de Schelde te lozen.

De Herentalse computerinstallatie is overbodig en verroest. Heel deze trieste geschiedenis die de gemeenschap 5 miljard kost verplicht mij tot het stellen van de volgende vragen:

1. a. Welke zijn de studie bureaus die het ontwerp hebben opgesteld?
- b. Op welke gronden werden zij aangewezen ?
- c. Welke referenties inzake dergelijke werken konden zij voorleggen ?
- d. Door welke Minister(s) werden zij aangeduid ?
- e. Welke erelonen mochten zij, ieder afzonderlijk tot op heden ontvangen?
2. Welke bedragen tot op heden werden besteed aan :
 - onteigening
 - aanleg
 - onderhoud
 - herstellingswerken
 - schadevergoedingen
 - erelonen.
3. Welke eisen tot schadevergoeding, ingesteld door de Staat tegen de bedrijven, reeds werden ingewilligd en welke nog in betwisting zijn ?
4. Welke eisen tot schadevergoeding, ingesteld door de bedrijven, reeds werden ingewilligd en welke nog in betwisting zijn.

5. Het Rekenhof drong sinds 1975 en vooral vanaf 1977 herhaaldelijk aan op een onderzoek naar de verantwoordelijkheid, zowel van de studiebureaus als van de betrokken ambtenaren, inzake foutieve conceptie, slechte coördinatie, gebrekkig toezicht...

Werd er, en wanneer, dergelijk onderzoek bevolen?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat gezien de omvangrijkheid van de

vraag, de opzoekingen en berekeningen nog steeds niet in mijn bezit zijn.

Zodra ik over de gegevens beschik zullen deze u onmiddellijk worden toegezonden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.